

НА ПРАСТОРАХ РОДНАЙ БЕЛАРУСІ

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЯ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА
ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ
СВЯЗЕЙ З СУАЧЫННІКАМІ

№ 38 (622)

Май 1962 г.

Год выдання 8-ы

СТЭРЭАРАДЫЁЛА «БЕЛАРУСЬ-64»

Мінскі радыёзавод выпусціў вопытны ўзор стэрэарадыёлы «Беларусь-64». Гэта апарат арыгінальнай канструкцыі. Ён ўяўляе сабой 15-лямпавы прыёмнік з дыяпазнам доўгіх, сярэдніх, кароткіх і ультракароткіх хваляў. Доўгія і сярэднія хвалі маюць сваю ўнутраную паваротную антэну. Гэта забяспечвае высакаякасны прыём.

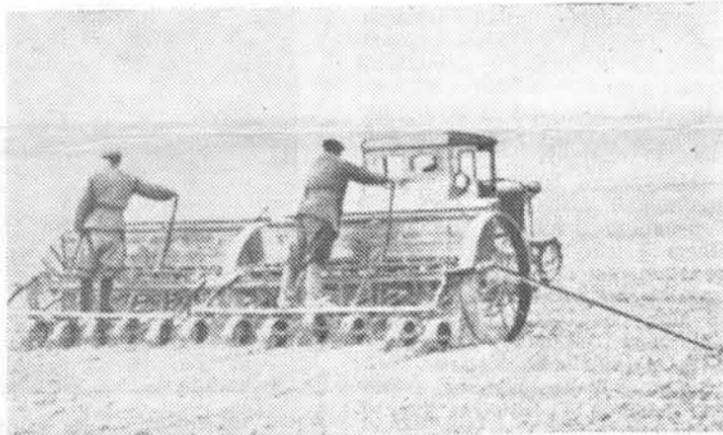
Радыёла змешчана ў прыгожа аформленым драўляным футляры, інкруставаным светлай пластмасай.

Усесаюзна інстытут радыёпрыёму і акустыкі імя А. С. Папова рэкамендаваў стэрэарадыёлу «Беларусь-64» да масавай вытворчасці.

Узышлі цукровыя буракі

ЛЮБАНЬ. 600 гектараў лепшых тарфяных зямель адведзена пад цукровыя буракі ў саўгасе «Любанскі». Калектыў спаборнічае за тое, каб атрымаць на кожным гектары па 450 цэнтраў карэнняў. На вырошчванні гэтай культуры ўжываецца комплексная ме-

ханізацыя. На плантацыях з'явіліся дружныя ўскходы. Члены механізаваных звенняў наладзілі старанны догляд пасеваў. Для прарэджвання раслін механізатары сканструявалі спецыяльную машыну-прарэджвальнік. Яе прадукцыйнасць—20 гектараў за змену.

90 гектараў цукровых буракоў будзе пасяяна ў гэтым годзе ў калгасе «1-е Мая» Мастоўскага раёна. Сябру і апрацоўку гэтай культуры правядуць механізатары. На здымку: сябра цукровых буракоў у калгасе «1-е Мая» Мастоўскага раёна.

Фота А. Перахода.

НОВЫЯ ЗДРАЎНІЦЫ

Беларускае мора. Так называюць у народзе буйнейшае вадасховішча рэспублікі — возера Нарач. Карыснае для здароўя наветра сасновых лясоў, люстраная роўнядзь вады і маляўнічае ўзбярэжжа прыцягваюць сюды тысячы працоўных. Геологі выявілі ў раёне возера багатыя залежы мінеральнай вады і сапрапеляў (азёрны глей). Гэта дасць магчымасць у бліжэйшыя гады стварыць тут бальнеалагічны курорт.

На базе возера ўжо заканчваецца будаўніцтва галоўнага корпуса санаторыя Белкаапсаюза, дзе будзе абсталявана водагразелячэбніца. Пачалося будаўніцтва буйнай прафсаюзнай здраўніцы — дома адпачынку на 565 месц.

Мінеральныя крыніцы знойдзены таксама ў раёне Ждановіч. Лабараторныя даследаванні паказалі, што мясцовая лекавая вада можа паспяхова ўжывацца пры лячэнні раду страўніка-кішчэчных захворванняў. На базе гэтых крыніц намечана будаўніцтва бальнеалагічнага санаторыя.

На поўначы Беларусі, у раёне Ушачы, ёсць прыгожы куток, багаты лясамі і азёрамі. Не выпадкова адкрыты тут дом адпачынку атрымаў назву «Лясныя азёры». Не спыняюцца работы і па расшырэнню існуючых здраўніц. За сямігодку колькасць месц толькі ў прафсаюзных санаторыях і дамах адпачынку рэспублікі павялічыцца ў два разы.

Шырокім фронтам вядуцца работы на будаўніцтвае Полацкага нафтаперапрацоўчага завода. Сёлета павінна ўступіць у строй дзюкоўх першая чарга прадпрыемства. У асобных цэхах пачаўся ўжо мантаж абсталявання. НА ЗДЫМКАХ: злева — перадавыя мантажнікі будоўлі Віктар ПАТ-РЭБКА і Уладзімір БЯЗГІ-НАЎ; справа — на мантажы абсталявання кампрэсарнага цэха.

Фота В. Лупейкі.

НЕ ДАПУСЦІМ НОВАЙ ВАЙНЫ

Адказ Ціту Вашчынскаму

Паважаны Ціт Вашчынскі! Рэдакцыя газеты «Голас Радзімы» пазнаёміла мяне з Вашым пісьмом. Яго змест падказаў, што ў мяне з Вамі ёсць аднолькавыя раны. У сувязі з гэтым я вырашыў напісаць Вам пісьмо.

У ліпені 1944 года, калі Савецкая Армія выгнала з межаў Беларусі гітлераўскіх галаварэзаў, я з фронту прыбыў у горад Слонім. Мэта — адшукаць сям'ю: жонку і двух сыноў.

На вуліцы мяне сустрэў адзін грамадзянін. Ён спыніўся і спытаў:

— Вы, здаецца, Чарняўскі?

— Так.

— І, відаць, шукаеце сям'ю?

— Так, я прыехаў дзеля гэтага.

— Сваім паведамленнем я засмучу Вас. Мужайцеся. Вашы сям'ю расстралялі гітлераўцы.

Гэта было самае страшнае, што я баяўся пачуць. Але гэта было так. Узяўшы сябе ў рукі, я пайшоў шукаць месца расстрэлу. З дапамогай сяброў устанавіў, што гітлераўцы ў ноч на 4 ліпеня 1944 года, перад уцёкамі са Слоніма, па загаду ката Хойцінгера вывелі з турмы вялікую групу знявольненых да гары, што побач з вёскай Петралевічы (Вы, напэўна, памятаеце яе), і ўсіх расстралялі. У яме аказалася 102 чалавекі. Сярод па-зверску забітых я апазнаў сваю сям'ю — урача Вольгу Назар'еву Чарняўскую з двума сынамі Валерыем і Анатоліем 2 і 5 год. Там жа былі апазнаны хірург Кацярына Паўлаўна Жураўская з дзвюма дочкамі Юліяй і Валерыяй 5 і 7 год, урач скурных хвароб Дамітрый Зайцаў, інжынер Тамара Сяргеева, галоўны бухгалтар лесазавада Іван Канстанцінавіч Нічыпаровіч, упраўдом Казімір Дабравольскі, яго жонка Марыя, фатограф Марыян Шэдэўскі, шавец Казімір Тыбур, Фёдар Філатаў, Марыя Маліноўская і іншыя. Магчыма, там была і Ваша дачка Галіна з мужам.

Як мне потым стала вядома, мая сям'я, як і Ваша дачка, з многімі іншымі савецкімі грамадзянамі трапілі ў турму, а потым былі расстраляны пры самым актыўным удзеле Сяргея Сіняка, які ў той час быў начальнікам аддзела прапаганды гебітскамісарыята і рэдактарам гітлераўскага лістка, называемага «Слоніўская газета». Вось чаму ён, рэдактар газеткі «Беларускі голас», якая выходзіць у Таронта, не адказаваў Вам, глыбокапаважаны Ціт Вашчынскі. Вы правільна пішаце, што С. Сіняк «схаваўся, дрэнь». І схаваўся не адзін Сіняк...

Аднак куды б ён ні схаваўся, не мінуць яму народнага гневу. Яго, як і іншых нацыяналістаў-іудаў, беларускі народ праклінае за знішчэнне савецкіх грамадзян. Іх рукі абліты крывёю нявінных людзей.

Да нас зрэдку трапляюць на-

цыяналістычныя лісткі, называемыя «Беларус». Яны выдаюцца ў Нью-Йорку арганізацыяй, што называе сябе «Беларуска-амерыканскае задзіночанне ў ЗША». Павінен прама сказаць: у гэтых пасквільных лістках няма нічога беларускага.

Нас, сапраўдных беларусаў, абуряе не толькі іх засмечаная скажоная мова. Нас абуряе больш за ўсё тая лінія, тая мараль, якую яны прапаведуюць. Усяму свету вядома, што ў Беларусі па загаду Хойцінгера знішчаны мільёны простых міралюбівых людзей. Толькі ў адной былой Баранавіцкай вобласці, як сведчаць акты Надзвычайнай Дзяржаўнай Камісіі, складзеныя ў 1944—45 гадах, было расстраляна і павешана 171 179 мірных жыхароў, у тым ліку і нашы сем'і.

А «Беларус» у снежаньскім нумары за 1961 год заядла абараняе ката Хойцінгера. «Савецкі Саюз, — піша гэты лістак, — выставіў дамаганне, каб ЗША арыштавалі аднаго з галоўных ваенных дараднікаў Паўночна-Атлантычнага Пакту (НАТО), нямецкага генерала Хойцінгера, і відаць яго, як ваеннага злачынцу, на суд у Маскву.

Ген. Хойцінгер, які служыў у генеральным штабе гітлераўскае Нямеччыны, яшчэ ў 1945 г. быў апраўданы саюзнымі ўладамі і выступаў як сведка на судзе над ваеннымі злачынцамі ў Нюрнбергу. У 1957 г. ён быў назначаны кіраўніком арміі Заходняе Нямеччыны, а ад 1960 г. займае становішча старшыні ваеннае камісіі НАТО.

Міністэрства замежных справаў ЗША назвала савецкае дамаганне «прымітыўным і смешным манеўрам прапаганды».

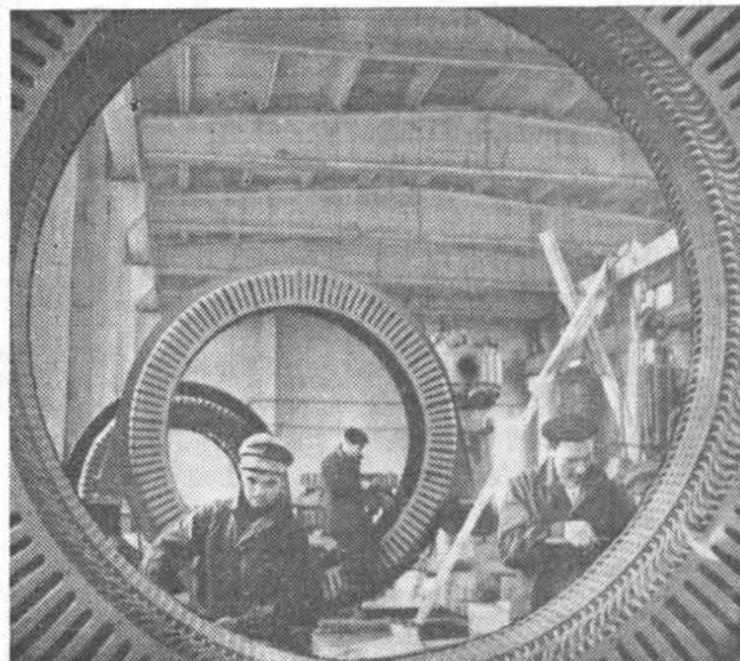
Вось што гаворыць гэты лістак. Адразу відаць, чые інтарэсы ён абараняе. Вядома, не беларускага народа, а рэакцыйных ваяўнічых колаў ЗША і ФРГ, заядлых беларускіх нацыяналістаў, якія акапаляліся ў Заходняй Еўропе, Амерыцы і выступаюць за новую крываваую бойню.

«Манеўр прапаганды». Чуецца, што яны пішуць? Па загаду Хойцінгера расстраляны мільёны савецкіх грамадзян. Савецкі Саюз патрабуе прыцягнуць ката да адказнасці, а «Беларус» піша, што гэта «манеўр прапаганды».

Дарагі Ціт Вашчынскі! Давайце будзем рабіць усё для таго, каб згуртоўваліся сілы народаў у барацьбе за мір. Скажам вайне — не! Не дадзім ёй ніводнага чалавечага жыцця!

Будзьце жывы і здаровы. Жадаю Вам усяго добрага!

Іосіф ЧАРНЯЎСКІ,
рэдактар брэсцкай абласной
газеты «Зара».

КАМЯНЕЦ

Старшыня Камянецкага гарадскога Савета дэпутатаў працоўных атрымаў пісьмо ад нашага суайчынніка са Злучаных Штатаў Амерыкі:

МЭРУ ГОРАДА КАМЯНЦА

Дарагі пан мэр!

Няхай гэта пісьмо застане Вас, Вашу сям'ю, Ваших людзей здаровымі. Я наведваў Ваш горад некалькі год таму назад, і ў мяне засталіся аб ім самыя лепшыя ўспаміны. Я хацеў бы зноў убачыць прыгожае возера, высокую вежу каля возера, сквер, школу, палі, якія мне вельмі падабаюцца.

Жадаю Вам і Вашай сям'і, Вашаму народу, Вашаму гораду і краіне міру, добрага здароўя, працвітання і шчасця. Я спадзяюся убачыць Камянец перш чым памерці. Лоніс КОХЕН.

На гэта пісьмо старшыня Камянецкага гарадскога Савета адказаў нашаму суайчынніку. Жадаючы, каб і іншыя землякі за мяжой даведаліся аб жыцці Камянца, карэспандэнт раённай газеты напісаў для нас артыкул, які мы і змяшчаем ніжэй.

У Іпацьеўскім летніску расказваецца аб тым, што для абароны сваіх уладанняў ад нападу ворагаў князь Уладзімір Васільевіч Вальскі вырашыў заснаваць новы пагранічны горад-крэпасць.

З гэтай мэтай ён у 1276 годзе паслаў свайго ваяводу Алексу з дружынаю на тэрыторыю цяперашняга Камянецкага раёна, каб ён знайшоў найбольш зручнае месца для закладкі горада-крэпасці.

Да месца будучай крэпасці ваявода Алекса дабраўся ад Брэста па раце Лясной двое сутак. На другія суткі грабы, якія сядзелі на прырэзай лодцы, убачылі, што за крутым паваротам у паўнаводную Лясную ўпадае невялікая рачулка. Дружына прыстала да берага. Ваявода Алекса сыйшоў з лодкі на прыбрэжжы пясок. Доўга хадзіў ваявода па незнамай дагэтуль зямлі. Усё больш і больш падабалася яму гэта месца.

І вось уверх па Лясной да будучай крэпасці паплылі лодкі з землякопамі, мулярамі, цеслярамі. Не прайшло і чатырох месяцаў, як забялелі свежымі зрубамі новыя дамы. А яшчэ праз два гады на высокім земляным вале ўзнялася магутная крэпасная вежа.

Так сем стагоддзяў назад сярод дзікай бяскрайняй пушчы, дзе вандравалі статкі зубраў, тураў, лосяў, дзікоў, дзе спакойна і велічна несла свае воды рака Лясная, быў заснаваны горад Камянец.

Многа стагоддзяў, як нямы сведка гісторыі, стаіць у горадзе магутная крэпасная Белая вежа.

Трывожным і цяжкім было жыццё многіх пакаленняў жыхароў Камянецкага раёна. Шматлікія войны, нашэсці, голад, цяжкую паднявольную працу, нацыянальны прыгнёт — усё адчулі яны на сабе. А страшней за ўсе нашэсці было нашэсце фашысцкіх варвараў, якія дашчэнтну разбурылі і разрабавалі горад.

Дзякуючы самааданай працы нашага народа і братняй дапамозе ўсіх народаў Савецкага Саюза, прамысловасць, сельская гаспадарка, ачагі культуры Камянецкага раёна, як і ўсіх часова акупіраваных раёнаў, былі хутка адноўлены. Больш таго, народная гаспадарка Камянецкага раёна за пасляваенны перыяд зрабіла велізарны скачок уперад. За кароткі тэрмін у Камянцы былі пабудаваны такія прамысловыя прадпрыемствы, як сушыльны завод, маслазавод. Створаны прамкамбінат, пабудаваны ліцейны цэх, сталярны майстэрні, хлебазавод, тры лесасільныя заводы і рад іншых прадпрыемстваў.

З небывалым размахам вядзецца ў Камянцы і ўсіх населеных пунктах раёна жыллёвае, культурнае і гаспадарчае будаўніцтва. Толькі ў самім раённым цэнтры за апошнія тры гады вырасталі новыя вуліцы, забудаваныя многакватэрнымі цаглянымі будынкамі. Дзесят-

кі новых дамоў пабудаваны і на іншых вуліцах раённага цэнтры. Узведзены новы будынак камбіната бытавога абслугоўвання.

У сучасны момант у стады будаўніцтва ў раённым цэнтры знаходзіцца новы корпус бальніцы, пачата будаўніцтва шырокаэкранныга кінатэатра, будынка сярэдняй школы і школы-інтэрната на 520 месц, пашыраюцца дзеючыя прадпрыемствы, добраўпарадкоўваюцца вуліцы раённага цэнтры.

Планамерна развіваецца сельская гаспадарка. З кожным годам усё шырэй укарамяецца механізацыя. У калгасах раёна налічваецца ў сучасны момант больш за дзвесце трактараў, каля 130 зернявых і сіласаўборачных камбайнаў і сотні іншых простых і складаных сельскагаспадарчых машын і матораў.

У сельскай гаспадарцы Камянецкага раёна працуюць дзесяткі высокакваліфікаваных спецыялістаў з сярэдняй і вышэйшай адукацыяй.

Заслужанай павагай працоўных раёна карыстаюцца даярка калгаса імя Леніна Лідзія Рыгораўна Кіслячук, свінарка калгаса «Запаветы Ільіча» Ніна Варфаламееўна Ульяніцкая. Савецкі ўрад высока аданіў самаадданую работу гэтай прастай працаўніцы, узнагародзіўшы яе ордэнам Працоўнага Чырвонага Сцяга. Ордэнам «Знак пашаны» ўзнагароджана даярка калгаса «40 год Кастрычніка» Вера Раманаўна Хоміч, ордэнам Працоўнага Чырвонага Сцяга — савадов калгаса «Перамога» Давід Тарасавіч Дзічкоўскі, ордэнам Працоўнага Чырвонага Сцяга ўзнагароджаны пастух калгаса імя Кірава Сцяпан Захаравіч Якуш і інш.

У Камянецкім раёне працуе 93 школы. З іх 10 сярэдніх, адна васьмігадовая, 18 сямігадовых, 64 пачатковыя, у школах працуюць 492 настаўнікі. Толькі ў 1961 годзе сярэдняю школу закончыла 315 чалавек. На народную адукацыю ў 1961 годзе дзяржава выдаткавала 837 120 рублёў.

У раённым цэнтры працуе музычная школа, у якой займаецца больш за 70 дзяцей. Насельніцтва раёна абслугоўваюць дзве гарадскія і чатыры сельскія бальніцы, 19 фельчарска-акушэрскіх пунктаў, два радзільныя дамы. У раёне працуе 29 урачоў, 166 работнікаў з сярэдняй медыцынскай адукацыяй. У гэтым годзе на ахову здароўя адпушчана 465 200 рублёў.

У раёне створана шырокая сетка культурных устаноў: працуюць два Дамы культуры, многа сельскіх клубаў і хат-чытальняў, бібліятэк, стацыянарных і перасоўных кінаўстаноў.

З кожным годам расце матэрыяльны дабрабыт працоўных. Толькі ў гэтым годзе насельніцтва Камянецкага раёна набыло тавараў амаль на 5 мільянаў рублёў.

В. БРАДЭНІК

Вось яны, прыгажуні беларускіх лясоў — бярозы. На здымку: бярозавы гай у Клятнінскім лясытве Выхаўскага лясгаса.

ЗЯЛЁНЫЯ СКАРБЫ РЭСПУБЛІКІ

На кожнай фізіка-геаграфічнай карце тэрыторыя Беларусі афарбавана ў зялёны колер. Гэта не дзівацтва мастака.

Спытайцеся ў любога школьніка, і ён вам адкажа:

— Такі колер сведчыць, што ў данай мясцовасці многа лясоў.

Спраўды, лясы з'яўляюцца адным з самых каштоўных прыродных багаццяў нашай рэспублікі. Яны займаюць плошчу больш 6 мільянаў 600 тысяч гектараў. У нашых лясных прасторах свабодна могуць размясціцца дзве Бельгіі ці дзве Галандыі. Па складу лясы вельмі разнастайныя. На долю найбольш каштоўных для прамысловасці хвойных парод прыпадае 67,1 працэнта, на ліставыя — 32,9 працэнта.

Вялікая роля належыць лясам у гісторыі Беларусі. Спрадзеву яны былі надзейным сховішчам вольнага люду, які змагаўся супраць прыгнятальнікаў. Пасля Кастрычніцкай рэвалюцыі двойчы — у часы грамадзянскай і Вялікай Айчыннай вайны — праслаўленыя атрады народных месціцаў з лясоў наносілі магутныя ўдары па войсках захопнікаў.

Наяўнасць значных запасаў драўнянай сыравіны абумовіла і развіццё эканомікі Беларусі. Яшчэ ў мінулым стагоддзі былі створаны першыя дрэвапрацоўчыя прадпрыемствы, на базе якіх развіваліся запалкавая, фанерная, смалакурная і іншыя вытворчасці. Акрамя таго, неапрацаваная драўніна займала значную ўдзельную вагу ў экспорце.

Многа гаспадароў было ў той час на беларускае «зялёнае золата». Звездзена ў царскай Расіі да стана калоніі, Беларусь падвяргалася пастаяннаму аграбленню з боку іншаземных і рускіх імперыялістаў. Адбываўся працэс, тыповы для свету капіталу. Таксама як кангалезскі каучук, іранская нафта, бразільская кава, беларускія лясы не належалі свайму народу. Амаль ва ўсіх дрэвапрацоўчых прадпрыемствах гаспадарамі былі белгійскія, французскія, нямецкія, і амерыканскія капіталісты. Імкнуўся паўней набыць свае залатыя мяшкі, яны жорстка эксплуатавалі карэннае насельніцтва, па-драпежніцку знішчалі лясныя багаці.

Перыяд іх уладарніцтва і прайшоўшая затым паласа войнаў і прывялі да таго, што пакрытыя лесам плошчы значна скараціліся.

Многа прышлося ў савецкі час укладзі сродкаў і працы, каб залячыць раны, нанесеныя лясам. І яны зноў падняліся на роднай зямлі, вабілі сваім характаром і прыгажосцю...

А потым на Савецкую краіну напалі нямецка-фашысцкія захопнікі. Не месца ў гэтым артыкуле пісаць аб усім тым горы, якое вайна прынесла беларускаму народу. Аб гэтым ужо напісана многа. Дастаньце сказаць, што толькі прамыя матэрыяльныя страты, панесеныя рэспублікай у выніку вайны дзеянняў і акупацыі, вылічаюцца ў 75 мільярд рублёў (у старых грошах).

Адразу ж пачаўся выгнанні фашысцкіх захопнікаў беларускі народ, абшпіраючыся на дапамогу ўсіх брацкіх народаў Савецкага Саюза, узяўся за аднаўленчую працу. Такіх тэмпаў будаўніцтва, бадай, яшчэ не ведаў свет. З поспеху пажарышч узнімаліся гарады і вёскі. І зразумела, найбольшы пошыв у гэты час прад'яўляўся на будаўнічыя матэрыялы, у першую чаргу — на лес. За пасляваенныя гады на патрэбы народнай гаспадаркі і насельніцтва рэспублікі было адпушчана 150 мільянаў кубаметраў драўніны.

Адначасова прымаліся дзейныя меры: каб умацаваць падарваную вайной лясную гаспа-

дарку, папоўніць зялёную скарбніцу рэспублікі. Шырокі размах набылі работы па лесанасаджэнню. Узяго за пасляваенныя гады засеяна і засаджана лесам плошча ў 666,3 тысячы гектараў.

Каб забяспечыць сябе высаканаснымі саджанамі каштоўных парод, лясгасы арганізуюць спецыяльныя гадавальнікі. На здымку: агульны выгляд гадавальніка лістоўніцы сібірскай, які знаходзіцца ва ўрочышчы «Ранітнае» Ваўкавыскага лясгаса.

Як вядома, лес — гэта не толькі паліва і будаўнічы матэрыял. Ён з'яўляецца каштоўнай сыравінай для хімічнай прамысловасці, якая асабліва бурна пачала развівацца ў БССР за апошні час у адпаведнасці з сямігадовым планам. Таму попыт на драўніну з боку народнай гаспадаркі няспынна павялічваецца. І трэба сказаць, што гэты попыт у асноўным задавальняецца.

На гэтай падставе ў некаторых нашых суайчыннікаў за мяжой нават узнікла трывога — ці не радзейце лясы на Беларусі? Няхай гэтая думка іх не палухае. Планавае вядзенне народнай гаспадаркі дазваляе нам разумна выкарыстоўваць прыродныя багаці. Калі ў перыяд з 1956 па 1960 гады рубка лесу была праведзена на плошчы 205,3 тысячы гектараў, то адноўлен ён на плошчы 280,8 тысячы гектараў. А ўсяго па генеральнаму плану развіцця лясной гаспадаркі БССР да 1975 года пакрытая лясамі плошча павялічыцца прыкладна на 10 працэнтаў і складзе каля 7 мільянаў 180 тысяч гектараў.

Клопаты Савецкай дзяржавы аб зберажэнні лясных багаццяў знайшлі яркае адлюстра-

ванне ў стварэнні шырока разгалінаванай сеткі спецыяльных устаноў, якія займаюцца вядзеннем лясной гаспадаркі на спраўды навуковай падставе. Так, на тэрыторыі рэспублікі ёсць 85 лясгасаў, у склад якіх уваходзяць 654 лясытвы. Усе яны аснашчаны перадавой сучаснай тэхнікай, укамплектаваны высокакваліфікаванымі спецыялістамі. Дарэчы, спецыялістаў рыхтуюць тут жа, у рэспубліцы. Апрача двух Інстытутаў, існуе многа лесагаспадарчых школ, тэхнікумаў, вопытна-вытворчых баз.

Значныя сродкі выдзяляюцца дзяржавай для абароны лясоў ад шкоднікаў. Дагэтуль у асноўным ужываліся хімічныя сродкі абароны — ядахімікаты. Але за апошні час вучоныя прышлі да вываду, што прымяненне іх трэба вельмі асцярожна і своечасова, бо ядахімікаты не толькі знішчаюць шкоднікаў, але і адмоўна ўплываюць на каштоўныя кампаненты ляснага біяцэнозу.

Група навуковых супрацоўнікаў Беларускага навукова-даследчага Інстытута лясной гаспадаркі распрацавала метады біялагічнай абароны лесу. Сутнасць яго заключаецца ў на-

ступным. У кожнага шкодніка лесу (напрыклад, у сасновага шаўкапрада ці сасновага пілльшчыка) ёсць свае натуральныя ворагі — паразіты, якія іх пакараюць. У той жа час гаспадарцы яны ніякі шкоды не прыносяць. Вось беларускія вучоныя і прапанавалі разводзіць гэтых паразітаў (іх называюць энтамафагамі) і ўносіць у лес, калі паяўляецца небяспека масавага размнажэння таго ці іншага шкодніка. Такім чынам, лесаводы атрымалі магчымасць не толькі весці барацьбу супраць наяўных шкоднікаў, але і прымаць папярэдзальныя меры ў прафілактычных мэтах.

З праграмы, прынятай ХХІІ з'ездам Камуністычнай партыі Савецкага Саюза, мы ведаем, што ў бліжэйшыя дваццаць год структура паліўнага балансу ў нашай краіне рэзка зменіцца: многія віды паліва, у прыватнасці драўнянае, выціснутыя больш таннымі. Тое ж самае адбудзецца ў галіне вытворчасці будаўнічых матэрыялаў. Але гэта, зразумела, не азначае, што лясныя багаці страдальна свай значэнне для народнай гаспадаркі, для чалавека. Лясы па-ранейшаму застаюцца нашымі сям'ямі, яны будуць ахоўваць сваё адзін ад другога, ачышчаць паветра ад пылу, дадуць сыравіну многім галінам прамысловасці. Вось чаму савецкія людзі беражліва адносяцца да «зялёнага золата», стараюцца выкарыстоўваць яго як мага больш разумна.

В. БАРКАН

Я ДРУГОЙ ТАКОЙ СТРАНЫ НЕ ЗНАЮ

Гасцінна сустракалі савецкія людзі сваіх землякоў з Канады. На здымку: група турыстаў ФРК у саўгасе «Зарэчча». Другі справа — А. В. Грыцун.

ДОРОГИЕ соотечественники из Белорусской секции Комитета за возвращение на Родину и редакции «Голас Радзімы»!

Я прочел газету «Голас Радзімы», № 17 за март 1962 г., где помещена статья «З Канады прыйшло пісьмо». Да, вернувшись в Канаду, я написал письмо заместителю председателя райисполкома в Каменец, ибо этот человек позаботился, чтобы мое посещение родных мест прошло наилучшим образом, за что я ему очень благодарен. И, конечно, написал ему о моих впечатлениях и приключениях во время пребывания в Советском Союзе. Но, прочитав

статью в «Голас Радзімы», я решил написать в редакцию более подробно.

В прошлом году мне посчастливилось побывать на родине с группой членов Федерации Русских Канадцев. Как только ступили на родную землю, сразу почувствовали теплоту своих людей, и во все время нашего пребывания на родине мы восхищались их гостеприимством, а особенно в Минске. Минск останется в памяти у нас на всю жизнь.

Все было так хорошо, что лучше быть не может, но вот за три дня до отъезда нашей группы в Канаду со мной случилось то, чего я никак не ожидал. У

Канадскі фермер Аляксей Венедзіктавіч Грыцук прыеджаў у Савецкі Саюз восенню 1961 года ў складзе дэлегацыі Федэрацыі Рускіх Канадцаў. Ён пабываў у сваім родным Камянецкі і іншых гарадах і вёсках нашай краіны. Свае ўражанні ад паездкі ён апісвае ў пісьме ў рэдакцыю, якое мы змяшчаем ніжэй. Не жадаючы нічога змяняць у гэтым пісьме, друкуем яго на той мове, на якой яго напісана.

меня начался острый приступ аппендицита. Это случилось в Волгограде. Когда я сказал, что чувствую себя плохо, немедленно явился ко мне медицинский работник и спрашивает:

«Что с вами?»

Объяснил ему, в чем дело. Давайте, говорит, посмотрю, и после коротенького осмотра говорит:

«Обождите минуточку, я позову специалиста».

И не медля долго, является ко мне врач, которая после короткого осмотра кое о чем меня спросила и, обращаясь к предыдущему медицинскому работнику, говорит:

«Немедленно вызывайте машину «скорой помощи» и сейчас же на операцию».

И вот, я думаю, прошло не более часа времени, как я уже был на операционном столе, и врач Татьяна Федоровна говорит мне:

«Сомнений, надеюсь, у вас нет?»

А я отвечаю ей, что, если мне сомневаться на своей родине и среди своих людей, тогда что я должен делать на чужбине? Присутствующие засмеялись, а врач говорит:

«Ну, хорошо».

А я опять спрашиваю, уже лежа на столе:

«Будете ли давать мне наркоз?»

А врач отвечает:

«Нет-нет, в вашем возрасте это не рекомендуется. Мы вот будем с вами беседовать и одновременно делать операцию, а если вам немножко заболит, зато после будет хорошо и надежно».

И вот началась наша беседа с врачом. Я даже мало ощущал, что шла операция, и, кажется, прошло немного времени, а врач и говорит:

«Ну, вот и все в порядке. Теперь в палату и отдыхайте на здоровье».

И все последующее время ухаживали за мной, как мать за дитем. Некоторое время и кушанье приносили в палату, а потом, когда я поднялся и стал ходить, тогда отказался, чтобы мне приносили кушать в палату. Говорю:

«Я уже здоров, и мне прислуга не полагается».

Сестричка засмеялась и говорит:

«Тогда, пожалуйста, приходите в столовую кушать».

В столовой, а потом в соседней палате познакомился с интересными людьми. Были некоторые ветераны волгоградской битвы, рассказывали мне про военную историю Волгограда и одновременно интересовались нашими людьми на чужбине. Я им также рассказывал, что не так сладка жизнь нашим людям на чужбине, приходится тяжело трудиться и бороться за свое существование.

И вот еще, чего я никогда не забуду — это дружелюбие советских людей. В больницу родные и знакомые по обычаю приносят больным подарки, и каждый, получивший подарок, делится им с товарищами, в том числе и со мной. Я говорю им:

Аляксей Венедзіктавіч Грыцук гутарыць з калгаснікамі арцелі імя 17-га верасня Нясвіжскага раёна.

«Вы меня угощаете, а ведь я вас не угощу, потому что мне никто не принесет подарок. У меня нет здесь ни родных ни знакомых».

«Да, мы это знаем, — говорят, — это ничего, берите, пожалуйста, кушайте».

В западном мире люди к такому пониманию еще не пришли.

И так в клинике пришлось мне пробыть 26 дней. Врач не хотела меня отпускать, пока не уверилась, что я вполне здоров и способен продолжать мой далекий путь. Выхода из больницы, я спросил у врача счет за лечение, а врач улыбнулась и говорит мне:

«У нас особых законов нет. Есть только один, который обеспечивает всех больных, в том числе и вас, бесплатным врачебным и больничным обслуживанием. И вот, если хотите, я выдам свидетельство на время вашей нетрудоспособности».

Я поблагодарил врача, а свидетельства, говорю, мне не надо. Мы еще не дожили до того, чтобы пользоваться такими благами, как у вас.

И вот настало время 12 октября. Я поблагодарил и попрощался с медицинскими работниками хирургического отделения, которых почти всех знал по имени и отчеству, и уехал в гостиницу «Интурист». Тут же девушка из «Интуриста» взяла меня на машину, и мы поехали знакомиться с Волгоградом. Повидал гидроэлектростанцию на Волге имени XXII съезда, побывал на левом берегу Волги, на Мамаевом кургане, на набережной повидал дом солдатской славы и подвал, где Паулюс был взят в плен со своим штабом и генералами.

На другой день самолетом я улетел в Москву. На аэродроме в Москве меня ожидала машина, которая меня отвезла в гостиницу «Метрополь». Это было 13 октября. А пароход, которым я должен был плыть в Канаду, ушел 23 октября. Следовательно, мне надо было ожидать еще 9 дней до отхода парохода. И так как срок моей туристской поездки уже кончился, то мне эти дни надо было жить на свой счет и надо было согласовать свои документы, особенно полную транзитную визу, а также пароходный билет. Советское правительство продлило мою визу на 10 дней (больше, чем я использовал). На другой день в «Метрополе» я пошел к заведующему бюро информации с просьбой, чтобы меня отправили в Брест, а то мне в Москве скучно, ибо здесь у меня нет ни родни, ни знакомых, а в Бресте у меня много родственников и знакомых. А заведующий говорит, что Брест не предусмотрен как пункт остановки для нашей туристской группы на обратном пути. Потом я пошел по делам в главное управление «Интуриста». Там меня встретил товарищ Смирнов и сразу:

«Ну, как ваше здоровье, господин Грыцук?»

Я говорю:

«Хорошо, здоровье налаживается. Только вот плохо, что я думал поехать в Брест, а оказывается, что нельзя».

А он сразу:

«Почему нельзя? Завтра я выясню, и раз вы желаете, направлю вас в Брест».

На следующий день Смирнов вызвал меня в бюро и говорит мне:

«Давайте мы с вами помиримся».

А я и не знаю, что отвечать, и говорю:

«Разве мы когда-либо спорили?»

Он говорит:

«Нет-нет, а вот в чем дело: за ваше пребывание в «Метрополе» вы рассчитайтесь сами, а на дальнейшее пребывание в Советском Союзе я вас снабжу талончиками на проезд, на гостиницу и на питание».

Конечно, мне не полагалось это, и, держа талоны в руке, я невольно задумался.

Вот она какая, Родина-мать! Попробуй, проедь весь мир и найди такую страну, которая бы так заботилась о своих людях. Другой страны такой нет.

И тут же Смирнов со мной попрощался и пожелал мне счастливого пути, за что я и поблагодарил его от чистого сердца. В 10 часов вечера я уехал в Брест и на другой день уже был в Бресте. В Бресте я был, как дома, гулял с родственниками и знакомыми. Никто меня нигде не задерживал, как это любят распространять враги Родины: мол, там куда тебя не пустят, там будешь как бы под конвоем. А я скажу: позор клеветникам за их грубую клевету! Я даже спрашивал, где можно воспользоваться фотоаппаратом. Мне ответили:

«Если где-либо будет запретная зона, то вас об этом предупредят. Делайте фотоснимки, где хотите и сколько хотите».

Я сделал много фотоснимков. И вот теперь показываю, где я был и что видел, где был в гостях и чем заставлены столы. И все равно есть твердолобы, что не верят мне. Тогда я говорю:

«В будущем году плати расходы за проезд для себя и для меня, и я берусь тебя сопровождать. И гарантирую, что тебя никто нигде не тронет».

Тогда они уже молчат. Вот как некоторые оравлены враждебной пропагандой.

22 октября я должен был уезжать в Гдыню, хотя и жалко было расставаться до слез с родной и Брестом и со своими людьми, которые пришли провожать меня целой гурьбой на вокзал.

На этом кончаю. Желаю вам успехов в построении счастливой и зажиточной жизни.

С дружеским приветом к вам
ГРИЦУК
Алексей Венедиктович.

У САВЕЦКІХ ЛЮДЗЕЙ СУМЛЕННЯ НЕ КУПІШ

АНТУСЕНКУ Аляксею Нікіфаравічу

(7 Loutn Street Rochdale, Lane's, England)

Не так даўно я атрымаў тваю пасылку з лахманамі. Гэта пасылка ўсхвалявала не толькі мяне, але і ўсіх нашых аднавяскоўцаў. Яна нагадала аб страшных днях вайны і растрывожыла нашы старыя раны.

Ніхто з нас не можа забыць, як ты здэкваўся з раздзетага старога Карнея Несцерава на марозе, а потым застрэліў яго. А гэта ж быў твой сусед. Так, немагчыма забыць, як паліцэйскія здэкваліся з людзей, забівалі старых, жанчын, дзяцей.

Да таго ж у нас няма ніякай патрэбы у тваіх хустках і іншых прысланых табой лахманам. Відаць, ты ўяўляеш Халамер'е і наша Пляханаву такімі, якімі вы з немцамі пакінулі іх у 1943 годзе. Як ні цяжка было, але на месцы халамерскіх і пляханавскіх папялішчаў даўно пабудаваны новыя дамы.

Мы працуем цяпер у вялікім саўгасе «Маяк» з цэнтрам у Халамер'і. Апрача буйных жывёлагадоўчых памяшканняў з водазабеспячэннем, даільнымі ўстаноўкамі, кормазаларнікамі, у Халамер'і — двухпавярховая сярэдняя школа, добрая балюца, магазіны, камбінат бытавога абслугоўвання, сталовая, клуб. А колькі рознай тэхнікі: трактары, аўтамашыны, камбайны! Каля Пляханавы, на беразе ракі Абаланкі, вырастае вялікі жывёлагадоўчы гарадок — кароўнік, два цагляныя цялятнікі, будучыца вялікі цагляны птушнік. Прама у пасёлку плешчыцца вялікае вадасховішча. Некалькі ніжэй Шашэнскага млына на Абаланцы пабудавана Ключагорская гідрэлектрастанцыя, якая забяспечвае электратокам Халамер'е, Обаль, Езярышча.

У магазінах у нас ёсць усё, што трэба. І ёсць за што купіць.

Мы жывём у дастатку і ў тваіх пасылках не маем патрэбы. У савецкіх людзей сумленне за анучы не купіш.

Уладзімір Ануфрыевіч ВАЯВОДА,
рабочы саўгаса «Маяк».

ВАС ШУКАЮЦЬ СВАЯКІ І ЧАКАЮЦЬ

Дарагая рэдакцыя!

Я звяртаюся да вас з просьбай дапамагчы знайсці майго брата ПШЧАКА Станіслава Браніслававіча, 1926 года нараджэння, ураджэнца в. Войстам Смаргонскага раёна Гродзенскай вобласці. Разам з сотнямі беларускіх юнакоў і дзяўчат

яго вывезлі гітлераўцы ў маі 1942 года. Ён прыслаў некалькі пісем, апошняе мы атрымалі ў 1945 годзе. Захаваўся яго апошні адрас:

Langenbeber № 9 Kreis Fulda.
Гаспадаром яго быў Эміль Брэль.

Марыя ПШЧАКА,
в. Войстам.

Растуць вянкi на зрубам

Вёска Міхедавічы Петрыкаўскага раёна — у новабудуўлях. Толькі за апошнія гады больш як 80 сем'яў хлябаробаў справілі наваселле. У калгасе — свой клуб. Пабудаваны дзіцячыя яслі, магазіны, у дамах хлябаробаў гарыць электрычнае святло. Дастатак прыйшоў у дамы сельскіх працаўнікоў. Толькі летась 45 калгаснікаў набылі радыёпрыёмнікі, каля 100 чалавек купілі веласпеды

В. ЛОУГАЧ.

У МУЗЕІ НАРОДНАГА ПАЭТА

(Да 80-годдзя з дня нараджэння Якуба Коласа)

У Мінску, побач з Акадэміяй навук БССР, стаіць двухпавярховы каменны дом. У гэтым доме пасля Вялікай Айчыннай вайны жыў і працаваў Якуб Колас, любімы пісьменнік беларускага народа.

Тут ён напісаў трэцюю частку трылогіі «На ростанях», закончыў эпічную паэму «Рыбакова хата», стварыў многа вершаў, апавяданняў, нарысаў і публіцыстычных артыкулаў.

Якуб Колас трымаў цесную сувязь з народам. Да яго як да дэпутата Вярхоўнага Савета СССР заходзілі выбаршчыкі, расказвалі яму аб сваіх справах і патрэбах. Народны паэт быў гасцінным гаспадаром. Цяжка назваць пісьменніка Масквы, Ленінграда, Кіева, які, наведваючы Мінск, не пабываў бы ў Якуба Коласа. Незадоўга да смерці пісьменніка наведвалі дэлегацыі з Кітая, Польшчы, Чэхаславакіі, Балгарыі, Румыніі, ГДР і Венгрыі.

Якуб Колас любіў прыроду, асабліва лясы. З непаўторным майстэрствам апеў ён прыгажосць беларускага пейзажу! Вакол дома шумяць пасаджаныя рукамі паэта дубы, бярозы, вязы.

Па рашэнню партыі і ўрада Беларусі ў доме, дзе жыў народны паэт, адкрыт літаратурны музей Якуба Коласа. Ён знаёміць наведвальнікаў з жыццём і творчай дзейнасцю класіка беларускай савецкай літаратуры. Карціны, фатаграфіі, рукапісы і іншыя экспанаты, што размяшчаюцца ў першым пакоі музея, расказваюць аб дзіцячых і юнацкіх гадах паэта, прайшоўшых у леснічоўках Ласток і Альбучы. У гэтых мясцінах Кастусь Міцкевіч упершыню пачуў з вуснаў сваёй маці Ганны Юр'евы беларускія народныя песні і казкі, якія так моцна краналі яго сваёй паэзіяй і прастатой. Тут будучы паэт вучыўся чытаць і пісаць, спрабаваў пісаць вершы.

Экспанаты другога і трэцяга пакояў расказваюць аб вучобе Канстанціна Міхайлавіча ў Нясвіжскай настаўніцкай семінарыі, аб яго настаўніцкай рабоце на Палессі — у Люсіне і Пінкавічах. За час працы настаўнікам Якуб Колас напісаў шмат вершаў: «Уединение», «Перед рассветом», «В дождь», «Невзгоды», «Аисты», «Тучка», «Живая могила» і многа іншых. Па документах наведвальнікі знаёмяцца з удзелам Якуба Коласа ў настаўніцкім з'ездзе ў 1906 годзе.

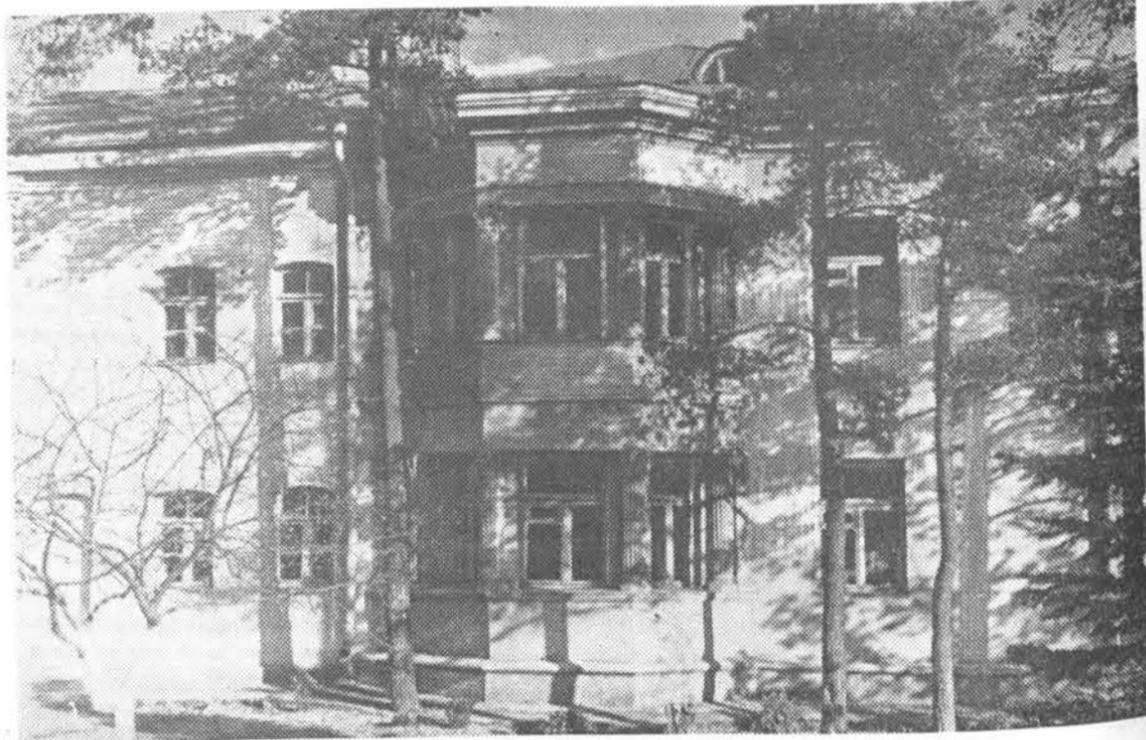
Рэпрадукцыі рукапісаў паэта і іншыя матэрыялы расказваюць аб рабоце Якуба Коласа над паэмамі «Сымон-музыка», «Новая зямля», над вершамі, апавяданнямі, артыкуламі. У чацвёртым пакоі музея, на вітрынах ляжаць рэдкія выданні

тых гадоў, а на сценах у строім парадку размешчаны розныя фатаграфіі Якуба Коласа і яго жонкі Марыі Дзмітраўны Міцкевіч.

Вялікую сацыялістычную рэвалюцыю Колас сустрэў на Куршчыне, куды ён прыехаў з Румынскага фронту і дзе працаваў настаўнікам. У музей захоўваюцца матэрыялы службовай перапіскі з часу педагогічнай дзейнасці Якуба Коласа ў горадзе Абаяні. Яны сведчаць аб клопатах, якія паэт праяўляў аб выхаванні маладога падрастаючага пакалення.

Хутка Якуб Колас вяртаецца ў родную Беларусь. Тут ён поўнаасцю аддаецца літаратурнай і грамадскай рабоце.

У астатніх пакоях наведвальнікі музея знаёмяцца з удзелам Якуба Коласа ў рабоце міжнароднага кангрэсу абароны культуры ў Парыжы, інцыдэнтам якога быў Анры Барбюс. На

На здымках: уверх — дом, дзе жыў беларускі народны пісьняр; зараз тут Літаратурны музей Якуба Коласа; унізе — Якуб Колас каля дома на вопытным участку. Фота аўтара.

кангрэсе Якуб Колас выступаў з прамовай аб развіцці беларускай культуры і літаратуры за гады Савецкай улады.

Самую вялікую цікавасць выклікае ў наведвальнікаў рабочы кабінет Якуба Коласа. Тут усё засталася без змен, як было пры жыцці паэта. На сталі стаіць пісьмовы прыбор паэта, настольная лямпа, попелыніца, бронзавая статуэтка Аляксандра Пушкіна, настольны календар, барометр, тэлефонны апарат, настольны гадзіннік, стрэлкі якога паказваюць 13 гадзін 20 мінут — час смерці паэта. Побач ляжаць яго акулары, настольны блакнот, партфель, календаравая папка. Каля стала — рабочае крэсла паэта. З правага боку стала стаіць вялікая шафа — уласная бібліятэка Якуба Коласа.

Выклікаюць цікавасць асабістыя рэчы паэта — яго што-

дзённы касцюм, сарочка з беларускім народным арнамантам, паліто, сялянскі кажух, зімовая шапка, абутак.

Ідэя ўсенароднай помсты фашысцкім захопнікам у гады Вялікай Айчыннай вайны адлюстравана ў восьмым пакоі музея. У ім размешчаны матэрыялы, звязаныя з жыццём і творчай дзейнасцю Якуба Коласа ў Ташкенце, дзе знаходзіўся паэт у гады вайны.

Прабыванне Якуба Коласа ва Узбекістане, аб якім ён цёпла адклікаўся, пакінула значны след у творчасці беларускага паэта. Гасціннаму узбекскаму народу, яго мужнасці ў Вялікай Айчыннай вайне Якуб Колас прысвяціў рад сваіх вершаў, напісаных у 1942—1943 гадах.

У вітрынах раскладзены рукапісы незакончанага рамана Якуба Коласа аб партызанскай

вайне, а таксама некаторыя партызанскія газеты, на старонках якіх друкаваліся вершы і публіцыстычныя артыкулы Якуба Коласа. Крыху далей — кнігі паэта на беларускай, рускай, украінскай, польскай, чэшскай, кітайскай, мангольскай, карэйскай, нямецкай, фінскай і многіх іншых мовах.

13 жніўня 1956 года беларускі народ панёс цяжкую страту. Памёр народны паэт, дэпутат Вярхоўнага Савета СССР і БССР, віцэ-прэзідэнт Беларускай Акадэміі навук, старшыня Рэспубліканскага Камітэта абароны міру Якуб Колас.

Прайшло шэсць год з дня смерці паэта і 80 год з дня яго нараджэння. Але народная сцяжынка не зарастае як да яго магілы, так і да дома, дзе Якуб Колас жыў і працаваў

апошнія гады свайго жыцця. Цяпер, напярэдадні юбілею паэта, павялічыўся прыток экскурсантаў у музей. Сярод іх каласнікі, рабочыя, служачыя, пісьменнікі і паэты Беларусі, Украіны, РСФСР і многіх іншых рэспублік і гарадоў нашай краіны — усе тыя, хто праяўляе вялікую цікавасць да жыцця і творчай дзейнасці паэта. За час адкрыцця яго наведвалі таксама замежныя госці з Францыі, Чэхаславакіі, Польшчы, Германскай Дэмакратычнай рэспублікі, Злучаных Штатаў Амерыкі. У кнізе водгукі яны пакінулі самыя цёплыя запісы аб Беларусі, аб музеі, аб творчасці выдатнага беларускага пісьняра Якуба Коласа.

М. ЖЫГОЦКІ,
супрацоўнік музея.

І ПРЫГОЖА, І КАРЫСНА

Адгучала музыка, закончан цудоўны танец, а сотні глядачоў — малых і дарослых — усё яшчэ пагружаны ў чароўны свет рускай казкі.

Дружныя апладысменты, якімі перапоўненая зала ўзнагародзіла выканаўцаў, з'явіліся лепшым сведчаннем таго, што спектакль удаўся. Выдатна справілася з цяжкай ролю Царэўны-Лягушкі вучаніца трэцяга класа Іра Зорына. Ролю Васіліся Прыгожай добра выканала Наташа Багуслаская, ролю дваранкі — Галя Віктарава, ролю Івана-царэвіча — Грыша Царкоў. Удала дэбютавалі і самыя маленькія члены танцавальнага калектыву — дзеці дашкольнага ўзросту Карына Дадаян, Ніна Штыкова, Люба Падруль, Людміла Булгак, якія з вялікім стараннем выканалі «танец арабчат».

Балет-спектакль «Царэўна-Лягушка», упершыню пастаўлены ў 1960 годзе, быў першай творчай заяўкай дзіцячай харэаграфічнай студыі Пінскага Дома піянераў. Юных артыстаў сталі запрашаць многія арганізацыі і прадпрыемствы. Яны паказалі свой спектакль у чыгуначным клубе, у клубе фанерна-запалкавага камбіната, у гарадскім Доме культуры, выязджалі на гастролі ў Брэст. І ўсюды глядачы гарача прымалі балет. Спектаклем зацікавілася Мінская студыя тэлебачання. Яна паказала тэлегледачам мантаж пастаноўкі юных пінчан.

Цяпер у студыі займаюцца больш за 70 дзяцей — аматараў самадзейнага харэаграфічнага мастацтва. Кіруе студыяй яе заснавальніца Таццяна Георгіеўна Сівохіна. Гарадскія ўлады клапаціліся аднесліся да пачыненняў студыі, выдзелілі ім для заняткаў пастаяннае памяшканне, дапамаглі набыць неабходны інвентар, касцюмы, дэкарацыі, музычныя інструменты.

А нядаўна студыіцы парадавалі гараджан сваёй новай работай — спектаклем-балетам «Дзюймовачка». Ён пастаўлены па матывах аднайменнай казкі Андэрсена.

...Вакол казачнага цюльпана чынна ступаюць у танцы мурэй. Але вось кветка раскрылася, і з яе выпархнула Дзюймовачка — галоўная гераіня спектакля. Усё прышло ў рух, усе танцуюць, веселяцца. Раптам на сцэне з'явіліся конікі. Па загаду злога Жука яны схпілі Дзюймовачку і павялі за сабой. Веселосць спынілася, кветкі паніклі.

Так пачынаецца гэта цудоўнае, прыгожае прадстаўленне, якое ўбачылі глядачы не толькі Пінска, але і Брэста, куды студыя і на гэты раз выязджала са спектаклем у дні зімовых школьных канікул.

— Трэба быць вялікім энтузіястам сваёй справы, моцна любіць мастацтва і дзяцей, каб стварыць такі спектакль, як «Дзюймовачка», — гаварылі мастацтвазнаўцы аб кіраўніцы студыі Т. Г. Сівохінай. — Колькі карпатлівай працы прыкладзена балетмайстрам для таго, каб навуцы сваіх выхаванцаў харэаграфічнаму мастацтву, умэнню трымацца на сцэне!

Усяго некалькі год існуе ў Пінску дзіцячая балетная студыя, але яе калектыв ужо заваяваў вялікую папулярнасць. Заняткі ў студыі даюць дзецям магчымасць цікава і з карысцю правесці свой адпачынак, дысцыплінуюць іх, садзейнічаюць фізічнаму развіццю а галоўнае, развіваюць пачуццё прыгожлага.

Д. ДУДКО

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77. Дом друку. Для пісьмаў: Мінск, паштовая скрынка № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.

Балет «Дзюймовачка» ў выкананні харэаграфічнай студыі Пінскага Дома піянераў.